

บ้านลาย สมบัติสุน

ป่าฉลุย สมบัติสุข

ป่ามาเจอหลวงพ่อดำน้ำตอนอายุ ๑๗ ปี เหตุที่มาเจอหลวงพ่อดำก็เพราะว่าหลวงพ่อดำท่านส่งพระให้มาสอนสมาธิที่ จ.เชียงใหม่ ป่าเป็นคนเชียงใหม่ ตอนนั้นมีพระมาสอนสมาธิที่วัดอุปคุต ชื่อว่าพระอาจารย์สมจิต คนแถวตลาดไปกันเยอะไปเรียนสมาธิ มีคนมาชวนถึงบ้านก็ไปกันหลายคน พอตกเย็นก็ไปวัดนั่งสมาธิกัน ในวิหารของวัดอุปคุตคนเต็มไปหมด เวลาเย็นราวๆ ๖ โมงหรือหนึ่งทุ่มคนก็เต็มล้นไปหลังวิหาร ที่

หลังก็ขยายไปตามกฎพระ ป่าก็ไปเรียนด้วย พวกที่เป็นโรคเขาไปนั่งสมาธิเพื่อที่จะรักษาโรค เวลาที่ไปนั่งก็มีคนทำเป็นรู้เห็นก็มีบ้าง ไปเรียนกันอยู่หลายเดือน คนแถวตลาดไปกันเยอะแยะเลย ที่นี้หลายๆ คนก็บอกอยากไปกราบพระอาจารย์ใหญ่ คือหลวงพ่อดำน้ำ ตอนที่นั่งสมาธิก็เริ่มมาเห็นดวง ที่ทำธรรมะเป็นก็มีหลายคน พอไปพบหลวงพ่อดำครั้งแรก ก็ไปเรียนทำสมาธิแล้วก็กลับขึ้นมาเชียงใหม่

ต่อมาแม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น ขึ้นมาสอนที่เชียงใหม่ ต่อจากพระอาจารย์สมจิตป่าก็ได้ต่อธรรมะแล้วก็ย้อนกลับมาหาหลวงพ่อดำน้ำอีก เมื่อปีพ.ศ.๒๕๔๔ พอเดือนธันวาคมก็เกิดสงครามโลก หลวงพ่อดำก็สั่งให้ใช้วิชาธรรมกายแก้ไขสงครามตอนนั้นก็นั่งทำวิชากันในโรงงานทำวิชา เปลี่ยนเวรกันเป็นผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง ต้องทำสมาธิอยู่ตลอดเวลา ข้างนอกประตูก็มีคนคอยลือคฤณแจ่มไม่ให้คนออก พี่ญาณีเป็นผู้ดูแลกลางคืนต้องดับไฟหมด เวลาเขาทิ้งระเบิดก็สะท้อนมาถึงวัดปากน้ำบ้าง ครั้งสองครั้ง หลวงพ่อดำท่านก็สั่งให้ทำสมาธิคุ้มครองป้องกันบ้านเมือง

อาศัยพระคุ้มครอง

พอต่อมาสงครามก็เลิก ตอนนั้นถือว่าไม่แพ้ไม่ชนะ ถ้าแพ้ก็เป็นเมืองขึ้นเขา ตอนสงครามนั้นข้าวยากมากแพง แม่ชีท้วมซึ่งทำครัวก็เข้าไปกราบเรียนหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อข้าวจะหมดแล้ว พอท่านรับรู้ก็ไม่ว่าอะไร แต่อีกวันสองวันต่อมาก็มีคนเอาข้าวบรรทุกเรือมาให้ ถึงเวลาที่จะมีคนเอามาให้ตลอด

บรรยากาศในโรงงานก็เป็นเรือนไม้ล้อมรั้วด้วยสังกะสี พระกับแม่ชีนั่งอยู่กันคนละฝั่ง พระท่านก็ขึ้นมาจากฝั่งหอไตร พวกแม่ชีก็ขึ้นทางหน้าวิหารขึ้นมากคนละทาง หลวงพ่อก็ขึ้นมาจากพระ แล้วข้างบนจะมีช่องเล็กๆ อยู่สูง เวลาหลวงพ่อกันพูด เสียงจะผ่านออกมาทางนั้น ข้างในห้องทำวิชาสมัยแรกๆ ทั้งที่นั่งที่นอนก็อยู่ตรงนั้นทีเดียว

ตอนหลังจึงแยกออกมาจากที่ทำภาวนาเฉพาะ ใครหมดหน้าที่แล้วก็ขึ้นไปพักผ่อน ครั้งแรกการทำวิชาจะมี ๔ ชุด ในช่วงสงครามนั้นต้องทำตลอด ทั้งรอบเช้า รอบกลางวัน รอบเย็น รอบกลางคืน มีหัวหน้าเวรชุดละ ๑-๒ คน และในห้องวิชานั้นก็จะมีเตียงขาดรู้เป็นเตียงสี่เหลี่ยมนั่งได้อย่างเดียวและไม่ปะปนกับคนอื่น **ขาดรู้คือตัดขาดจากความรู้สึกข้างนอกใจจึงเข้าไปในธรรมะข้างในอย่างเดียว** จะทำสมาธิได้หลายๆ ชั่วโมงแล้วก็จะมึนๆ เล็กๆ กันอยู่ สำหรับที่นั่งรวมกันอยู่ก็จะมึนๆ หลังใหญ่ แต่คนที่นั่งเตียงขาดรู้จะแยกไปส่วนหนึ่งเลย

หลวงพ่อก็คงคอยถามว่าทำสมาธิไปถึงไหนแล้ว ท่านก็จะสั่งมาว่าให้ทำอย่างนั้นๆ ถึงเวลา ๔ โมงเย็นหลวงพ่อก็จะสั่งงานวิชาเป็นอย่างนั้นๆ แล้วทุกคนก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น พอหมดเวลาแต่ละคนเห็นอะไรบ้างก็มาเล่าให้ฟัง สิ่งที่ได้เห็นในสมาธิตรงกันหรือไม่ แล้วก็มาพูดกันเวลาที่ทำวิชาเก่งก็สามารถกำหนดรู้ได้ว่าใครคิดอะไร หยุดแค่นี้ไม่พอ ศูนย์ที่หยุดตรงหรือไม่ตรง แต่ละคนทำวิชาจนกระทั่งเชี่ยวชาญ หลวงพ่อ

สามารถบอกได้ ท่านพูดออกมาแม่ในสมัยพุทธกาล คนนี้มีปัญญา คนนี้มีฤทธิ์ คนนี้สามารถทายใจคนอื่นได้ก็เก่งไปคนละอย่าง สอนแล้วเป็นได้เลย

ธรรมกายรักษาโรคก็ได้ ใช้สมาธิ เขามีวิธี ต้องไปเรียนไปรู้ สมัยก่อนคนที่ เป็นโรคอะไรต่ออะไรเขาก็จะเขียนใบบอกอาการโรคไว้ แล้วก็ให้หลวงพ่อดู ตอนที่ท่านรับแขก แล้วแม่ชีก็จะมารับใบส่งไปแก้ไขโรคให้ แต่ถ้าใครมีกรรมหนักมากๆ ก็ไม่หาย บางคนก็กรรมน้อยหน่อยแก้ไขอะไรไปเจ้าของสนใจทำสมาธิก็ได้ผล มีแขกอินเดียมาหาหลวงพ่อดูตอนที่ท่านลงรับแขก แกเป็นอัมพาตแล้วมานั่ง ก็ทำให้ดีขึ้น

ชุดที่นั่งสมาธิกับหลวงพ่อมีราวๆ ๓๐-๔๐ คน ช่วงสงครามโลกหลวงพ่อบอกท่านไม่ให้ออกไปไหน ให้รวมๆ กันไว้ เวลาทำวิชชาคนยิ่งมากยิ่งดี แล้วการทำวิชชาดับดาวก็มีจริง หลวงพ่อบุคคลสอน สามารถทำได้ ดับได้จริง แล้วมีคนเห็นพระพุทธรูปเจ้าบนท้องฟ้า ในวันวิสาขบูชาเห็นด้วยตาเนื้อ หลวงพ่อบอกท่านอาราธนา มา การทำวิชชาถ้าสามารถไปถึงที่สุดได้ ก็ไม่เกิดไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย หมายความว่าหลุดออกไปจากกิเลสพวกนี้ หลวงพ่อบอกท่านยังทำหยุดแต่ก็ยังไปไม่ถึงที่สุด ก็เลยยังแพ้มัจจุราชอยู่ หลวงพ่อบอกเคยเอาร่างของโยมแม่ไว้เพื่อจะทำให้ฟื้นขึ้นมา เอาไว้ตั้ง ๑๔ ปี แต่สุดท้ายก็ต้องเผา เพราะว่าหลวงพ่อบอกท่านป่วย **ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ หลวงพ่อบอกท่านก็เคยสั่งเสียคณะทำวิชชาว่าให้ทำกันต่อไป** คือตอนทำวิชชาจะเปลี่ยนเป็นชุดๆ ชุดนั้นออก ชุดนี้เข้า ก็ได้ยินท่านสั่งอย่างนี้

หลวงพ่อบอกท่านบอกว่าต้องการช่วยคนให้พ้นทุกข์ให้ได้เท่าไรก็เท่านั้น หลวงพ่อบอกว่าใจดีก็ใจดี จะว่าดูก็ดูและท่านเป็นคนตรง ถ้าเห็นว่าเป็นอย่างนี้ก็ต้องเป็นอย่างนี้ ขนาดสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นหลานของท่าน ท่านบอก **“เฮ้ยของเรามาหนักอยู่แล้วแน่นอนอยู่แล้วจะไปกลัวอะไร”** เคยมีสมัยก่อนคณะเนกขัมภ์ปลุกกุฏิเป็นหลังๆ ให้พระที่ทำการมรณฐาน ตอนนั้นกำลังสร้างได้ไม่กี่หลัง วันนั้นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสมัยท่านยังไม่ได้เป็น

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช มีใครก็ไม่รู้มาถามหลวงพ่อก่อนว่า “วันนี้มีใครรับสร้างกุฏิหรือเปล่า” หลวงพ่อบอก “มีสิ” สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชถามว่า จะมีคนมาสร้างไหม จนกระทั่งฉันเสร็จคนก็เดินกันมาหลายคน มากราบหลวงพ่อก่อน เขาเดินผ่านมาเห็นว่าการสร้างกุฏิหลังเล็ก ๆ เขาก็ศรัทธาอยากจะทำสร้าง หลังละเท่าไรแล้วเขาก็รับไป เท่าไรไม่ทราบ ทีหลังสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชถามหลวงพ่อก่อนว่า “อ้าวเป็นของจริงกลัวอะไร” ท่านพูดออกไป แล้วก็ไปตามนั้น

อย่างท่านบอกว่าสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชได้เป็นสังฆราช ไม่น่าเชื่อไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นจริง เพราะว่าคนที่รอจะขึ้นเป็นสังฆราชมีอยู่ไม่กี่องค์ คือพระพิมลธรรม วัดมหาธาตุ ถ้าสังฆราชองค์เก่าสิ้น พระวัดมหาธาตุต้องได้ขึ้นแน่นอนแต่พอมีเรื่องเกิดขึ้น ก็มาเป็นวัดโพธิ์ ท่านจะพูดเฉพาะเรื่องที่จำเป็น คิดไม่ถึง ถึงเวลาจริงๆ คาดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้

สมัยตอนหลวงพ่อก่อนมาอยู่วัดปากน้ำแรกๆ หลวงพ่อก่อนมาอยู่ท่านก็ทำตามความถูกต้อง ไม่มีอะไรกับใคร แต่คนที่มาอยู่รุ่นเก่า ที่เขาอยู่แถวนั้นก็มีการมีเป็นทีนับถือ อาจจะชอบใจ เวลาหลวงพ่อก่อนทำอะไรลงไปก็จะเป็นข่าวโจษจัน แต่ยังไม่ดีดังดัง ของเรามาดีอยู่แล้วไม่ได้ไปทำความเสียหายอะไร คล้ายๆ กลองยังตีมันดังดัง แทนที่คนเขาจะทำให้เสื่อมเสียหาย แต่กลับเป็นตรงกันข้าม

หลวงพ่อก่อนวัดปากน้ำจะไม่หวงวิชา ท่านจะถ่ายทอดให้หมดเลย บางคนหลวงพ่อก่อนก็ส่งออกไปเป็นครูสอนธรรมะ อย่างแม่ชีทองสุข ลำดวน-บ้าน หลวงพ่อก่อนส่งไปสอนที่เชียงใหม่แล้วก็ไปหลายที่ อย่างแม่ชีเอียรก็ไปสายเดียวกับแม่ชีทองสุข แล้วต่อมา มาประจำฝั่งพระนคร แม่ชีญาณิเมื่อก่อนก็สอนธรรมะ พอตอนเย็นก็ไปสอนธรรมะกับคนที่บ้านอยู่ใกล้ที่ทำวิชา แม่ชีจันทร์เขาก็มาทางสายแม่ชีทองสุข

แม่ชีทองสุขสิ้นไปหลังหลวงพ่อก่อนมรณภาพไปแล้ว ๓-๔ ปี แล้ว

แม่ชีจันทร์ก็สอนธรรมะต่อ เอาเทพคุณยายทองสุขมาเปิดสอนสมาธิ ปลุกบ้านอยู่ข้างศาลาเป็นบ้านหลังเล็กๆ ตอนนี้เป็นสวนสาธารณะแล้ว มีนิสิตเกษตรพอเล็กเรียนก็พากันมานั่งสมาธิ มีหนุ่มๆ สาวๆ ๕-๖ คน ต่อมาก็อร่อยกันมาเพิ่มขึ้น แม่ชีจันทร์เป็นคนคอยดูแลพวกทำสมาธิ

เป็นเรื่องจริงที่ว่าแม่ชีจันทร์ไม่รู้หนังสืออ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แต่สามารถทำให้นิสิตนักศึกษาทั้งหลายศรัทธาในวิชาธรรมกายได้ เขามานั่งกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ นานนับถือว่าเขียนหนังสือไม่ได้ อ่านไม่ออก แต่ทำให้เขาเชื่อถือได้ ถ้าเขาทำไม่ได้ไม่รู้ไม่เห็น เขาก็คงไม่ใช่

พวกนิสิต นักศึกษามาเรียนกันมาก เรียนเสร็จก็กลับบ้าน ต่อมาก็ย้ายไปตั้งวัดพระธรรมกาย ลองไปวัดพระธรรมกายดูซิ เขาทำได้ดีคนหนุ่มสาวคนมีความรู้ส่วนใหญ่จะสำเร็จปริญญาทั้งนั้นคนมาตั้งเป็นหมื่นเป็นแสน เจียบไม่มีเสียง ลองไปวัดอื่นๆ วัดธรรมดาแค่ ๕๐-๖๐ เสียงเจี๊ยวจ๊าว ในข่าวมีการโจมตีก็ไม่ว่าจะมีใครหวังดีสักกี่คน เขาจะเอาเรื่องเรียโรสร้างเจดีย์ แต่ลองคิดดูถ้าทำงานใหญ่ไม่มีเงินทำไม่ได้ นี่ตั้งใจจะเผยแผ่วิชานี้ให้ไปทั่วโลก ถ้าหากมีสาขาวัดพระธรรมกายมากก็จะเป็นไปจะตั้งสำนักแต่ละแห่งต้องใช้เงินทำงานใหญ่ สร้างเจดีย์ตั้งหลายร้อยล้าน เรื่องนิพพานเป็นอรรถาที่เขาโจมตีนั้น อรรถาหรือไม้อรรถาไม่รู้ ใครนั่งใครก็เห็น ของมีจริงก็เห็นได้ เขาเอาเรื่องถวายข้าวพระในนิพพานมาอ้าง เขาว่าเป็นไปได้ยังงี้ เขาเรียนมากันตั้งเยอะแยะไม่เจอ แต่ละคนทำให้หัวงไม่มิกิเลสก็ไปนิพพานได้ บางคนเข้าใจว่าพอว่างแล้วไม่มีอะไรแล้วก็ไปนิพพาน มันก็ง่ายเกินไป ก็มีเทศน์บ่อยๆ หลวงตามหาบัวท่านบอกวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓ ไม่ต้องไปถามใครอีกแล้ว ได้รู้ได้เห็นด้วยตัวของท่านเอง หนังสือพิมพ์ไม่เข้าใจก็เอามาตี ท่านยืนยันหลายครั้งแล้ว ท่านบอกนรกมีจริง สวรรค์มีจริง นิพพานมีจริง ใครจะพูดยังงั้นท่านไม่เชื่อเขาคนที่เรียนมาตำราบอกมาว่ายังงี้ก็เป็นไปอย่างนั้น ไม่นั่งสมาธิแต่จะมา

เถียงคนที่เขารู้เขาเห็นต้องปฏิบัติยังไม่ได้ทำก็จะยังไม่รู้ กับบอกของเขาไม่จริงอย่างนั้นอย่างนี้ คนที่จะว่าเขาได้ต้องนั่งไปดู แล้วเห็นว่าจริงหรือไม่จริง ใครเห็นใครก็รู้ จะให้มายืนยันเป็นเรื่องที่พูดยาก

หลวงพ่อดำปากน้ำท่านรู้เห็นมาแล้วว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เห็นก็พูดออกไป แล้วหลวงพ่อนี้ใครจะมาดูถูกอะไรท่านไม่ได้ ใครที่ดูถูกท่าน คนนั้นมักจะตกต่ำ ท่านไม่ได้ไปทำอะไรเขา แต่ว่าผลจากการกระทำจะทำให้เขาเอง คนที่มีบุญบารมีอย่าไปดูถูกเขา จะเป็นโทษ มาถึงตัวเองได้

สิ่งที่ทำให้ป้าคิดอยากจะศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะว่าเราปฏิบัติแล้วเห็น การทำสมาธิทำให้เกิดปัญญาประกอบกัน ถ้าพูดถึงการทำบุญอะไร บุญจะมากกว่ากัน คือการทำสมาธิแค่ข้างกระตักหู ฐุแลบลั่นได้บุญเป็นอสงไขย ทำภาวนาจะได้มากกว่าทุกอย่างเพราะทำให้ใจบริสุทธิ์ ทำให้ใจของเราสงบ การที่ใจบริสุทธิ์ใจสงบบุญมันมากกว่าอะไรทั้งหมด ไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่มีอะไรมาจูงใจให้ขุ่น

การทำทานเป็นเรื่องประกอบ ถ้าเราไม่มีการให้ทาน คนอื่นจะอยู่ได้ยังไง ช่วยชีวิตปล่อยโคกระบือ ปล่อยปลา ก็นำชีวิตเขา ในสมัยพุทธกาลมีสามเณรองค์หนึ่งอยู่อีก ๗ วันจะหมดอายุขัย เลยขอลากลับบ้าน ระหว่างที่เดินทางไปมีปลาติดอยู่ในแอ่งน้ำ น้ำมันแห่งหมดแล้วเลยเอาปลาไปปล่อยลงน้ำไป พอถึงกำหนดสามเณรไม่ตายอยู่มาได้ก็ไปถามพระพุทธรเจ้า ท่านก็บอกว่าระหว่างทางได้ไปช่วยชีวิตปลาไว้ หมายความว่าช่วยชีวิตเขามาช่วยชีวิตตัวเอง ทำให้ตัวเองอายุยืน ถ้าพูดถึงดีที่สุดคือการทำสมาธิ

องค์ลิลลิตที่เป็นพระอรหันต์ได้เมื่อก่อนนั้นท่านเคยฆ่าคน เพราะว่าใจของท่านบริสุทธิ์ในระยะสุดท้าย บริสุทธิ์หมายความว่าเปลื้องกรรมอันนั้นออกไป แต่จะว่ากรรมจะไม่ถึงท่านก็ไม่ใช่ เวลาท่านออกไปบิณฑบาตชาวบ้านก็พากันขว้างปาก้อนหิน คนทำกรรมอะไรไว้อย่อมได้ผลของกรรมนั้น

อย่าไปนึกว่าเขาทำมาเราทำไปไม่ได้นะ คือพยายามอย่าไปเบียดเบียนเขา พยายามทำให้กรรมชั่วนั้นหมดจากใจ ใจเราสะอาดบริสุทธิ์ก็เหลือแต่ความดี สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่บำได้มาจากหลวงพ่อดปากน้ำ

เรื่องสมาธินี้ถ้าปฏิบัติแล้วจะเห็นจริง ถ้าทำสมาธิแล้วจะเห็นไปตามขั้นตอนจะเห็นเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นฝรั่งหรือไทย สุดท้ายจะเห็นเหมือนกันหมด

เคยมีเด็กคนหนึ่งมานั่งสมาธิ ก็ให้เขานึกถึงพระประธานนี้ เขาเอามาเป็นนิมิตมาเป็นเครื่องหมาย เพื่อเป็นอุบายให้ใจหยุด แต่ว่าถ้าเห็นองค์พระแล้วใช้ได้เพื่อให้ใจหยุด หยุดแล้วก็ทำต่อไป มีดวงแก้วมีกาย คนที่เห็นแล้ว ไม่ต้องมีใครบอก ว่ากายที่เห็นออกมามีกายอะไรบ้าง เด็กคนนี้ไม่เคยนั่งมาก่อนไม่เคยรู้ เขานั่งตอนนั้นใครมาทำอะไรข้างๆ ไม่สนใจ เขาไม่รู้เรื่อง ถามอะไรเรื่องสมาธิเด็กตอบถูกหมดเลย เคยไปดอยสุเทพเขามีพระแก้วใสตั้งอยู่องค์หนึ่ง ถามเขาว่าพระที่เห็นใช้อย่างนี้หรือเปล่า เขาบอกว่าใช่เลย ทั้งที่เคยเห็นพระประธานมากมายหลายแห่ง ก็ถามเขาว่าใช่ไหมเขาบอกว่าไม่ใช่แต่พอเห็นองค์นี้บอกว่าใช่เลย

พอขั้นสุดท้ายทุกคนจะเห็นเหมือนกัน พระองค์เดียวกัน ผลสุดท้ายต้องเป็นอย่างนี้เป็นกายอย่างนี้ คนนับถือศาสนาอื่นนั่งเห็นเป็นดวงดาว เป็นดวงอาทิตย์ ก็ใช้ได้ เฟ่งหนักๆ เข้าก็เป็นดวงแก้วเหมือนกัน ถ้าไปนรกสวรรค์ก็ต้องทำให้เห็นกาย ถ้าทำกายให้เห็นองค์พระจึงจะรู้จะเห็นได้

ปัจจุบันคุณป้าฉลุย สมบัติสุข มีอายุ ๗๘ ปีแล้ว ยังคงปฏิบัติธรรมวิชชาธรรมกายอยู่ตลอด และได้เมตตาแนะนำผู้ที่สนใจในการฝึกสมาธิอยู่ที่ วัดชัยศรีภูมิ จ.เชียงใหม่ ในวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ ในช่วงเวลาบ่ายโมงถึงบ่าย ๔ โมง สำหรับผู้สนใจสามารถไปปฏิบัติได้ในวันและเวลาดังกล่าว

